

Časopis seminaristov Spoločnosti Božieho Slova

Misionár

Mladý

Zima 2012, ročník XIX.

www.mladymissionar.sk

Milí priatelia,

naše dni sú plné príchodov - každý deň mnohokrát kamsi prichádzame. Do školy, práce, obchodu, knižnice, či banky. Do kostola a na návštevy. Na nové, či staré známe miesta. Ruku na srdce, čo si so sebou nie sieme? Úsmev, radosť, či častejšie stres, nervozitu, uponáhľanosť, lásku, niekedy zlú náladu, či nepochopenie? Miesta, kam prichádzame vyzerajú práve tak, ako my - uponáhľané, nervózne, nepochopené, možno plné stresu, no verím, že i plné lásky a radosti.

Už dlhšie ma fascinuje jeden príbeh. I v ňom sa spomínajú príchody. Pri tom prvom prináša opät kláštora rabinovi, ku ktorému ide na návštevu, správu o tom, že kláštor, kde žije je plný nepochopenia, smútku, nervozity, beznádeje a bez skutočného bratského života. Pri druhom príchode prináša opät od rabína do kláštora úžasnú zvesť a s ňou i nádej. Rabin pritom povedal opätovi len jednu vetu: „Medzi vami je Mesiáš,“ ktorú si však opät vysvetlil: „Jeden z vás, mníchov v kláštore, je Mesiáš.“ Správa všetkých zaskočila a priniesla zmenu. Jej príchodom do kláštora sa začali bratia správať jeden k druhému tak, akoby práve ten, ktorý sa teraz so mnou rozpráva, ktorý ide oproti, ktorý práve okopáva záhon, bol Mesiáš.

Príchodom tejto, trochu nesprávne interpretovanej správy nastal v kláštore život naplno bratský, naplno v láske, naplno v Kristovi.

Priatelia, i my denne prichádzame na mnohé miesta. Prinášajme so sebou dobrú zvesť. Prinášajme so sebou zvesť, pri ktorej počutí sa naplnia srdcia ľudí pokojom, nádejou a dobrotou. Prinášajme denne medzi ľudí zvesť o Božej láske a budeme môcť vidieť, ako ožijú a naplnia sa. Prinášajme ju však nie len slovom, ale predovšetkým vlastným životom, skutkami, pohľadom, úsmevom a ...

Požehnané sviatky Vianoc želá komunita
verbistov. T.G.

Mladý MISIONÁR

Ročník XIX., č. 1
Vydávajú seminaristi SVD
v Bratislave

Adresa:

Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava Petržalka

e-mail: mladymisionar@gmail.com
Internet: www.mladymisionar.sk

Na čísle spolupracovali:

P. Igor Kráľ, SVD; P. Karol Bošmanský, SVD;
Juraj Cibula, SVD; Tomáš Baleja, SVD;
Martin Ligač, SVD; Peter Fillo, SVD;
Patrik Páleník, SVD; Gorazd Kohút, SVD;
Michal Vrták, SVD; Tomáš Gerboc, SVD;
Milan Toman, SVD; Stanislav Orečný, SVD;
Matej Reiner, SVD; Juraj Begany, SVD;
Veronika Perečková; Oľga Harvánková;

Grafika časopisu: Patrik Páleník, SVD

Foto plagátu: P. Andrej Lojan, SVD

Foto obálky: P. Jozef Matis, SVD (Vologograd)

Kresba: Michal Žák

Fotky v časopise uvedené bez autora:

archív SVD; wikiopedia.org; cia.gov; deviantart.com
a iné

Tlačiareň: ULTRA PRINT, s.r.o.

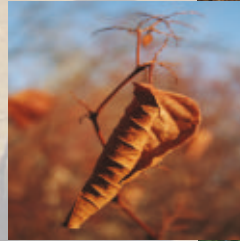
Mozaika 10

Misijná krajina 12

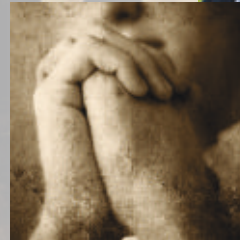
List z noviciátu 24

Brat Severin 26

Hľadáš svoje povolanie 32

Krst - sviatosť viery

Pripravil: Patrik Páleník, SVD

Dňa 11. októbra 2012 sme začali Rok viery. Vyzýva nás nielen k tomu, aby sme upevnili svoju vieru, ale aj k tomu, aby sme ju obohatili novým poznaním. Keďže katechéza dospelých nie je na Slovensku v ideálnom stave, preto využívame túto možnosť povedať si čosi o našej viere aj v Mladom Misionárovi.

Krst je prvá a najdôležitejšia sviatosť. Je sviatosťou viery. Vieme, že viera je dar. Preto aj sviatosť krstu je veľkým darom Krista svojej Cirkvi. „Krst sa vždy javí v spojení s vierou: „Ver v Pána Ježiša a budeš spasený ty aj tvoj dom,“ hovorí svätý Pavol strážcovi väzenia vo Filipách. Sväté písmo pokračuje: „... hneď sa dal pokrstiť on i všetci jeho domáci“ (Sk 16, 31-33).“ (Katechizmus Katolíckej Cirkvi, 1226)

Krstom sa zmývajú všetky hriechy i tresty za hriechy. (porov. KKC, 1263) Človek sa stáva synom nebeského Otca, spoludedičom s Kristom a chrámom Ducha Svätého. (porov. KKC, 1265)

To, na čo sa chcem zamerať týmto článkom, nie je len opakovanie tradičnej nauky Katechizmu. Mnohí súčasní ľudia nechápu krst. Pochybujú o jeho účinku a spochybňujú prax krstu detí. Na túto tému vydala v r. 1980 Kongregácia pre nauku viery inštrukciu s názvom *Pastoralis actio* (ďalej PA), ktorá odpovedá na moderné námietky voči krstu detí. Nasledujúce riadky nie sú celkovým prekladom tejto inštrukcie, ale sú v nich použité niektoré jej časti.

Má kňaz právo odmietnuť krst dieťaťa?

Aj napriek tomu, že krst je veľmi dôležitá sviatosť, vyslúženie krstu dieťaťa môže byť oddialené alebo dokonca aj odmietnuté, ak kňaz nemá

žiadne seriózne predpoklady, že dieťa bude vychované v autentickom kresťanskom duchu (porov. PA, 28). Ide tu o to, že milosť krstu môže dosiahnuť plnú zrelosť len vtedy, ak je dieťa vychované vo viere slovom i príkladom.

„Krst detí už svojou povahou vyžaduje katechumenát po krste. Nejde len o potrebné poučenie po krste, ale aj o nevyhnutné rozvíjanie krstnej milosti počas rastu osoby. Tu je vlastné miesto katechézy.“ (KKC, 1231)

Prečo sa krstia malé deti? Je to vôbec platné, keď neužívajú rozum a nie sú si vedomé toho, čo sa deje?

„Prax krstiť malé deti je od nepamätli tradíciou Cirkvi. Od druhého storočia sú o nej výslovné svedectvá. Je však celkom možné, že už od začiatku kazateľskej činnosti apoštolov, keď prijali krst celé „domy,“ boli pokrstené aj malé deti.“ (KKC, 1252) Aj vtedy, keď máme o krste detí už písomné zmienky, nikdy nie je vnímaný ako nejaká novota, ale dávny zvyk (porov. PA, 4). V Novom zákone sa síce spomína viera pred krstom, ale nakoľko bol adresovaný predovšetkým prvým kresťanom, ktorí boli väčšinou pokrstení ako dospelí, nemôžeme očakávať, že priamo rieši otázku krstu detí. Aj preto nám Boh dal Tradíciu a Cirkev, aby nás voviedla do plnej pravdy. Mnohé otázky, ktoré sa neriešia a ani nemohli riešiť vo Svätom Písme rieši pod vedením Ducha Svätého Učiteľský úrad Cirkvi.

Krst detí je platný. Dieťa je osobou a môže sa stať Božím dieťaťom a spoludedičom Krista, aj keď si to ešte neuvedomuje (porov. PA, 20). Jednoducho, Boh môže udeliť milosť aj

tým, ktorí si to ešte neuvedomujú. Ved on je náš Stvoriteľ a vie, ako nás stvoril. Máme o tom zmienky aj vo Svätom Písme, keď anjel prorokuje o Jánovi Krstiteľovi: „Lebo on bude veľký pred Pánom. Víno a opojný nápoj piť nebude a už v matkinom lone ho naplní Duch Svätý.“ (Lk 1, 15)

Sv. Tomáš Akvinský píše: „Telesný vek nepodmieňuje dušu. Preto človek môže aj v detskom veku dosiahnuť dokonalosť duchovného veku, o ktorej hovorí Múdrosť: ‚Nie dlhé roky robia starobu hodnou cti, ani sa ona nemeria počtom rokov‘ [4, 8]. Preto mnohí v detskom veku vďaka sile Ducha Svätého, ktorú prijali, udatne bojovali až po preliatie krvi za Krista.“ (Summa theologiae, 3, q. 72, a. 8, ad 2 citované v KKC, 1308)

Aj keď je krst sviatosťou viery, znamená to, že ten, kto nie je schopný vyznať vieru (dieťa, alebo mentálne postihnutý), nemá byť pokrstený. Vieru v prípade dieťaťa vyznávajú rodičia. Či už ide o dospelého alebo dieťa, človek je vždy pokrstený vo viere Cirkvi.

Svedectvo o tom, že viera jedného človeka môže pomôcť druhému, ktorý dokonca ani nie je prítomný, nachádzame aj v evanjeliu, v príbehu o uzdravení dcéry Sýrofeničanky: „Vtedy jej Ježiš povedal: ‚Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš.‘ A od tej hodiny bola jej dcéra zdravá.“ (Mt 15, 28)

Ďalšia vec na povzbudenie. Sviatosť krstu predpokladá vieru. Krst je jej vyjadrením, ale ako hovorí inštrukcia Pastoralis actio, 18: „Najviac, v súlade s učením tridentského koncilu o sviatosťiach, krst nie je iba znakom viery ale aj jej príčinou.“

Nie je to nefér voči dieťaťu? Veď rodič za neho robí rozhodnutie, ktoré ovplyvní celý jeho život! Nebolo by lepšie nechať ho vyrásť a nech sa rozhodne samo?

Nie, nie je to nefér. Veľa rozhodnutí robia rodičia za svoje deti. Kto z nás si vybral svoje meno, bydlisko alebo školu, na ktorú chodil ako dieťa? Všetky tieto veci a mnohé iné nás veľmi ovplyvňujú po celý život. Robia ich za nás rodičia. Prečo by potom rodičia nemohli urobiť za dieťa rozhodnutie, ak sú si istí, že pozitívne ovplyvní ich dieťa? Veď predsa rodičia chcú to najlepšie pre svoje dieťa. A krst je po duchovnej stránke to najlepšie, čo mu môžu dať. Samozrejme, že s krstom sú spojené aj záväzky, ale nedajú sa porovnávať s milosťami, ktoré sa dostávajú. Keby vám niekto daroval plne zariadenú luxusnú vilu v krásnom prostredí povedali by ste mu: „Ja ju nechcem, lebo to bude záväzok a budem sa musieť starať.“? Krst je tou vilou, ktorú nám Boh dáva zadarmo. Naša starostlivosť je oproti veľkosti tohto daru len malá časť. Ľudia, ktorí robia tieto námietky, neveria, čo učí Cirkev o krste. Keby vedeli, aké veľké dobrodenie je krst, iste by nás skôr pochopili.

Ešte jedna poznámka o výchove. Povedať, že nebudem ovplyvňovať dieťa, aby sa potom rozhodlo slobodne, je veľký omyl. Moderná doba urobila zo slobody bôžika. Pravda je však taká, že sloboda nie je cieľ, ale prostriedok. Toto platí aj vo svetskej oblasti. Ak niekto zneužil svoju slobodu tým, že spáchal trestný čin, je mu uložený trest, ktorý sa oficiálne nazýva: „trest odňatia slobody“. Dobro je cieľom, ku ktorému chceme smerovať.

Dieťa sa ešte nevie rozhodovať a musí sa naučiť rozhodovať pre dobro. Musíme mu ukázať, čo je dobré. Neovplyvníť dieťa na dobré, automaticky znamená naviesť ho na zlé, pretože človek pre svoju narušenú ľudskú prirodzenosť (kvôli dedičnému hriechu) je náchylný na zlo. Ak dieťa nebudeme vychovávať, uškodíme mu. Poviem príklad, aj keď je trochu pritiaľnutý za vlasy. Rodič si povie: „Nebudem obmedzovať môjho syna v jeho rozhodnutí, či bude chodiť po ulici nahý alebo oblečený. Chcem, aby bol slobodný. Nechám ho vyrásť v slobode. Potom sa rozhodne.“ Tento rodič zabudol na fakt, že obliekať sa je dobré, a preto vychovávať dieťa v tomto duchu je správne a potrebné. Naša sloboda je tu na to, aby sa správne využila. Čakať na dospelosť je nezmysel. Veď aj stará slovenská múdrosť hovorí: „Ohýbaj ma mamko, pokým som ja Janko.“ Chceme nechať pokrstiť dieťa, lebo veríme, že krst je to najlepšie pre neho. Samozrejme, nestačí iba nechať pokrstiť dieťa, nutné je ho aj vychovať vo viere a ukázať mu dobrý príklad. Chyba môže byť aj v tom, že kresťanstvo niektorí vnímajú takmer ako otroctvo, do ktorého vrháme dieťa, avšak opak je pravdou. Naplno žité kresťanstvo je skutočnou slobodou (porov. PA, 22).

Je to iba o číslach. Cirkev, chce mať čo najviac členov, aby sa mala čím oháňať.

Nie je to o číslach. Je to o tom, čo je pre človeka najlepšie a nevyhnutné. „Cirkev nepozná nijaký iný prostriedok na zaistenie vstupu do večnej blaženosti, iba krst. Preto sa chráni, aby nezanedbala poslanie, ktoré dostala od Pána, čiže postarať sa, aby boli „znovuzrodení z vody a z Ducha“ všetci, ktorí môžu byť pokrstení.“ (KKC, 1257)

Stretnutie seminaristov SVD v Nyse

11. – 14. september 2012

Pripravili: Patrik Páleník, SVD a Michal Vrták, SVD
Foto: seminaristi SVD

Krátko po obnovení našich sľubov v Nitre sme sa zišli na prvom stretnutí formátorov a spolubratov v dočasných sľuboch z východnej subzóny Európy v poľskej Nyse. Miesto nášho stretnutia nebolo náhodné. Nysa je totiž miestom, kde sv. Arnold Janssen pred 120 rokmi založil Misijný dom sv. Kríža. Je to tiež mesto, v ktorom mali možnosť študovať aj niektorí spolubratia zo Slovenska.

Utorok 11.09.

Keď sme dorazili do Nysy, mohli sme si pripísať na konto slovenskej provincie dve malé bezvýznamné víťazstvá. Prvým bolo navštívenie našich „ružových sestier,“ pretože náš vodič sa nechal zlákať nápisom Misijný dom Božieho Slova, čo je dom sestier SSP-SAP a je postavený oproti domu verbistov v Nyse. Druhé prvenstvo sme si odniesli, keď sme zaparkovali v našom dome Dobrého Pastiera, kde pred nami nestihli prísť ani domáci Poliáci.

Na stretnutí na nás čakal skutočne

bohatý program, ktorý sme začali slávením Eucharistie. Svätú omšu celebroidal poľský provinciál P. Andrzej Danilewicz, SVD.

Vo svojej homílii poznamenal, že evanjelium toho dňa je viac ako symbolické, keďže rozpráva o povolání apoštolov. P. Andrzej pritom zdôraznil, že je dôležité uchovať si správny postoj vo formácii: v prvom rade je potrebné byť s Ježišom, až potom konať službu. Naša služba totiž vychádza z plnosti, ktorú sme od Neho dostali, kým sme boli s Ním. Dodal, že tento svet nepot-

Výlet do Winówa - rodiska bl. P. Aloisia Ligudy, SVD

rebuje nás, potrebuje Ježiša. Preto má byť náš život veľmi úzko spojený s Ním, aby sme Ho mohli lepšie sprostredkovať svetu.

Hneď v prvý večer sme mali úvodné stretnutie. Mali sme možnosť navzájom sa spoznať a zdieľať svoje postrehy z formácie.

Streda 12.09.

Deň sme začali u sestier SSpSAP. Tentokrát aj so spolubratmi z iných krajín. V ich kaplnke sme mali sv. omšu, ktorú slúžil predstavený z régie Ural. Po raňajkách sme navštívili Winów - miesto, kde sa narodil a vyrastal blahoslavený mučeník P. Aloisius Liguda, SVD. Pri návrate do Nysy sme navštívili historické centrum mesta. Neobišli sme ani baziliku sv. Jakuba a sv. Agnes a klenotnicu s liturgickými predmetmi v príľahlej veži zvonice.

Večer pokračovalo naše stretnutie predstavením jednotlivých formačných programov. Napriek pracovnému nasadeniu spolubratov to bol nepochybne i čas upevňovania priateľstiev medzi našimi provinciami.

Štvrtok 13.09.

Hneď ráno sme začali náš deň adoráciou pred najsvätejšou Svätosťou v kaplnke Misijného

domu Dobrého Pastiera. Takto dobre naladení sme dožičili pokrm aj nášmu telu. V tento deň sme sa zúčastnili konferencie pri príležitosti 120. výročia založenia Misijného domu v Nysy. V jej závere bola slávnostne otvorená misijná výstava v priestoroch pod kláštorom „ružových sestier.“

Vo štvrtok sme mali dostatok času i na rekreáciu, zábavu a osobné rozhovory so spolubratmi z iných provincií. Po večeri nám páter provinciál Andrzej ukázal farský kostol a starý misijný dom, ktorý dnes slúži z väčšej časti ako škola. Podvečer sme sa spolu s ľuďmi

Pracovné stretnutia s formátormi

z farnosti zúčastnili procesie, ktorá sa začala v parku neďaleko kostola pri soche Matky Božej. Počas procesie sme sa modlili ruženec v rozličných jazykoch a vyvrcholením dňa bolo slávenie sv. omše, ktorej predsedal rektor poľského seminára SVD v Pieniężne P. Jozef Weclawik, SVD. Koncelebroval aj náš páter provinciál, Ján Halama, SVD.

Piatok 14.09.

Piatkové dopoludnie sa nieslo v duchu pracovných stretnutí, na ktorých sme hovorili o rozličných výzvach a postupoch vo formáciách. Bola to najzaujímavejšia časť nášho programu, pretože sme mali od každého spolubrata možnosť počuť krátky príbeh o tom, ako spoznal SVD. A prekvapivo alebo očakávane, je to neustále práve osobný kontakt, čo človeka najviac osloví. Sociálne siete, akokoľvek spravované, ho nedokážu nahradiť, iba sprostredkovať.

Zaujímavou bola debata o OTP („Zahraničný výcvikový program“) čiže misijných skúsenostiach, ktorých sa zúčastňujú seminaristi zvyčajne uprostred štúdií. V Európe, kde sa často pozývajú OTP študenti z Indie, Indonézie či Filipín, sa stáva OTP nielen prostriedkom pre obohatenie domácich komunít o inú kultúru, ale je to tiež spôsob ako vychovávať misionárov pre Európu. Spolubratia sa podelili o svoje skúsenosti z OTP alebo pastoračného ročníka vo svojej provincii a v zásade si chválili túto možnosť praxe počas formácie v do-

časných sľuboch. OTP pomáha otvorenosti a schopnosti prispôbiť sa odlišným kultúram. Je to tiež skvelá možnosť naučiť sa nový jazyk. Pastoračná prax pomáha seminaristovi, aby bol viac orientovaný na skutočné potreby a otázky ľudí počas zvyšku štúdií. Lepšie ukazuje realitu, ktorú prežívajú ľudia „vonku.“ Ak sa prax deje v mieste mimo pôsobenia SVD, môže viesť k prehĺbeniu a oceneniu našej SVD identity.

V podvečer posledného dňa sme sa ešte zúčastnili na koncerte miestneho farského zboru Hosanna, ktorý oslavoval 60 rokov od svojho založenia. Po koncerte, ktorý pozostával zo zhudobnených vešpier, ktoré vznikli v Latinskej Amerike v jezuitských redukciách, nasledovala slávnostná sv. omša. Celebroval ju biskup Jan Kopiec, ktorý v našom seminári v Nyse prednášal dejiny cirkvi.

Toto stretnutie bolo pre nás veľkým prínosom a sme vďační poľskej provincii za ich skvelé prijatie i organizáciu.

Stretnutie s klauzúrnymi ružovými sestrami v Nyse

Mozaika, ktorá nás približuje k našim dvom svätým

Spracovali: Juraj Begany, SVD a Matej Reiner, SVD

Nielen pre ich orodovanie, ale i pre veľkosť ich života si relikvie našich svätých zaslúžia viditeľné miesto v našich kostoloch a kaplnkách. Najmä v noviciáte je dobré mať na očiach našich svätých pri spoločných modlitbách a rozjímaní. Ich príklad dvoch odlišných spôsobov misie veľa napovie tým, ktorí k nám vstúpili s túžbou zasvätiť svoje životy Bohu v misiách. Je dôležité, aby správne rozumeli slovu misia a naučili sa rozpoznávať, ku ktorej misii sú povolávaní.

V tejto predstave sa začalo uskutočňovať i naše dielo. Mohli by sme ho v istom zmysle nazvať mozaikou.

Na tejto nástennej mozaike s rozmerom asi 9 m² je vyobrazený strom, na ktorého spodnej časti sú erby našej spoločnosti a dvoch sesterských kongregácií, ktoré sv. Arnold Janssen založil. Zo stromu vyrastajú do oblúka dva veľké konáre s dvoma výhonkami, na ktorých sú umiestnené relikvie svätých spolu s ich vyobrazením. Strom má symbolický počet listov, ktoré symboli-

zujú provincie SVD vo svete.

Okrem tejto veľkej mozaiky vznikli v kaplnke ešte dve menšie v duchu Arnoldovej spirituality ku cti Božského Srdca a nevesty Ducha Svätého Panny Márie. Tieto mozaiky sa nachádzajú oproti sebe a sochy Božského Srdca i Panny Márie sú umiestnené vo výklenkoch steny.

P. Peter Vagaš, SVD, vykonal murárske práce a kaplnku aj vymaloval. Pomocnú ruku nám pri práci

Mozaika vyžadovala týždne mravenčej práce

Spolupráca s P. Petrom Vagašom, SVD

Autori mozaiky: Matej Reiner, SVD a Juraj Begany, SVD

Mozaika Panny Márie

podala i jedna rodina z Vidinej, ktorá mozaiku čistila a škárovala.

Zrekonštruovaná kaplnka je už hotová a mozaiky požehnal pri slávnostných večerách 1. septembra 2012 provinciál Ján Halama, SVD, za prítomnosti pátra novicmajstra Bartolomeja Barátaha, SVD, exercitátora P. Igora Kráľa, SVD, nás a všetkých spolubratov v dočasných sľuboch, ktorí v ten večer začínali svoje duchovné cvičenia pred skladaním a obnovovaním rehoľných sľubov.

Svätý Arnold Janssen a Jozef Freinademetz, orodujte za nás!

Mozaika Božského Srdca

Misijná krajina Peru krajina Inkov

Text: P. Karol Bošmanský, SVD

Kto by nepoznal z čítania klasickú krajinu Inkov, ktorí ešte aj dnes priľahujú svojej tajomnej histórii? Kto sa chce čo len trochu oboznámiť s ich kultúrou, nemôže obísť Peru. Potomkovia Inkov žijú dnes na náhorných plošinách, ale aj na iných miestach Peru, ako aj v hlavnom meste.

Peruánska republika leží v tródoch na západnom pobreží Južnej Ameriky. Pozdĺž Tichého oceánu sa tiahne úzka pobrežná nížina, vo vnútrozemí sa týčia do výšky Andy s najvyšším bodom Nevado Huascarán 6768 m.n.m. V Andách je mnoho činných sopiek, plošín a širokých údolí. Na juhu krajiny leží jazero Titicaca, ktoré je najvyššie položeným splavným jazerom sveta. Na východe od Ánd sa tiahnu pahorkatiny a rozsiahle roviny, ktoré zaberajú asi 62 % územia štátu. Východná časť krajiny patrí k povodiu rieky Amazon-

ky. Z Peruánskych Ánd preteká púšťou asi 50 riek.

Z dejín Peru je známe, že toto územie bolo osídlené dávno pred narodením Krista, pred začatím nášho letopočtu. Neskôr sa stalo centrom niekoľkých vyspelých kultúr, hlavne močickej kultúry, a to hlavne v rokoch 300-1000. V 10. - 16. storočí prevládala na území Peru významná ríša Inkov, ktorá bola dobytá v rokoch 1532-36 španielskym dobyvateľom Franciscom Pizarrom. V roku 1535 založil na brehoch rieky Rimac mesto

Ciudad de los Reyes, čo je dnešná Lima. Miestokráľovstvo Peru s hlavným mestom Lima vzniklo v roku 1543 a neskôr sa stalo jednou z hlavných základní španielskeho panstva v Južnej Amerike. V roku 1780-81 sa stalo dejiskom najväčšieho indiánskeho povstania v Latinskej Amerike. Potom bola krajina dlho baštou španielskej moci.

Nezávislosť Peru vyhlásilo až 28. 7. 1821. V roku 1836 bolo obsadené Bolíviou a bola krátkodobou vytvorená bolívijsko-peruánska konfederácia, až do roku 1839. Postupom času po opakovaných politických zmenách sa stala krajina samostatným štátom na čele s prezidentom. Posledné voľby sa konali v júni 2011 a víťazom sa stal prezident Ollanta Humala.

Peru je rozľahlá krajina 1,285,216 km² a má vyše 29 miliónov obyvateľov (2010). Hustota obyvateľstva je nízka.

Podstatnú časť Peru tvoria dažďové pralesy. Pozdĺž pobrežia je krajina hornatejšia.

Väčšina obyvateľov žije na úzkom pruhu zeme pozdĺž pobrežia Tichého oceána. Hlavným mestom je Lima, ktoré má vyše osem miliónov obyvateľov. Územie Peru je od 18. novembra 2002 rozdelené na 25 regiónov, ktoré sa ďalej delia na provincie a okresy. V súčasnosti je celé územie rozdelené do 195 provincií a 1833 okresov. Úradný jazyk je španielčina a kečuánčina. Rasové a národné rozvrstvenie je: Indiáni 45%, Mestici 37%, belosti 15% (najmä Španieli), iní 3% (prevažne Japonci a Číňania). Priemerná dĺžka života u mužov je 68 rokov, u žien 73 rokov.

Peru je známe exportom surovín. Najväčším bohatstvom sú nerastné

Machu Picchu - stratené mesto Inkov

Peruánska republika je dvadsaťšesťkrát väčšia ako Slovensko

suroviny. Dlhodobou krajinou exportuje meď, striebro, zlato, bizmut, mangán a fosfáty. V období po 2. svetovej vojne Peru dosahovalo najväčšie úlovky rýb na svete, pretože sa tu stretáva teplý morský prúd zo severu so studeným prúdom z juhu. Nadmerný výlov a pôsobenie klimatického fenoménu El Niño spôsobil zmeny hydrologických podmienok a zapríčinil úbytok rýb. V súčasnosti Peru stratilo pôvodné pozície lídra svetového rybolovu. Poľnohospodárstvo nedokáže zabezpečiť potravinovú sebestačnosť krajiny. Je potrebné dovážať obilniny, olejninu a mliečne výrobky.

Zo zaujímavostí treba spomenúť Islas Flotantes – plávajúce ostrovy – jedinečná atrakcia na jazere Titicaca. Na najväčšom ostrove je niekoľko budov vrátane školy, pošty a niekoľko ob-

chodov so suvenírmí. Ďalej je to Machu Picchu – stratené mesto Inkov, umiestnené v inšpirujúcej krajine. Ide o najznámejšiu atrakciu kontinentu. Prvý indiánsky prezident Peru Alejandro Toledo tu mal v roku 2001 svoju inauguráciu.

Ako uvádza kardinál Tomko, napriek sľubným začiatkom, ktoré už v prvej polovici 16. storočia umožnili zriadiť prvé diecézy v Cuzca a Lime, a v 17. storočí kanonizovať svätú Ruženu z Limy, evanjelizácia nebola ľahká. Peru bolo španielskou kolóniou až do roku 1821, keď sa pomocou Bolívara stala samostatnou. Potom nasledovali rôzne protikatolícke vlády, ale pritom medzi Indiánmi na horách a v amazonských lesoch vznikali aj nové centrá evanjelizácie. Cirkev tak mohla pokračovať, i keď obmedzená, vo svojej práci aj v ťažkých dobách. Neľahká bola práca španielskych misionárov v Peru ako aj v Južnej Amerike. Domorodci im neverili, pre-

Pohľad na hlavné mesto

tože práve Španieli sa chamtivo vrhali na bohatstvo ich krajiny. Evanjelizáciu lásky musel vydobýť ktosi z ich rodu. Práve láska a Kristovo evanjelium potrebuje najvyššiu daň. Kráľa mamony, ktorý prekážal Kristovmu svetlu, porazila už spomínaná slabá dievčina, sestra Ružena Linská. Stala sa dobrovoľnou obeťou lásky za svoj národ. Tvrdým pokáním a svojim milujúcim srdcom dala Bohu výkupnú daň, aby krajina poznala Krista a prijala kráľovstvo jeho lásky. Ružena Linská vysilená pokáním a prácou odovzdala svoju prekrásnu dušu Stvoriteľovi ako 31-ročná. Je „kvetom svätosti“ z Južnej Ameriky. Niet divu, že o polstoročie bola vyhlásená za blahoslavenú a čoskoro i za svätú. Je zaujímavé, že po jej smrti sa začalo misionárom viac dariť a tak mohla evanjelizácia lásky zapúšťať korene a nadobúdať čoraz väčší rozmach.

V Peru funguje 26 diecéz, 10 teritoriálnych prelatur a 8 apoštolských vikariátov.

Titicaca - najvyššie položené splavné jazero na svete

V súčasnosti by sa dalo povedať, že Peru už nie je misijnou krajinou, že niet veľa priestoru na vyslovene misijnú prácu. Ťažké životné podmienky na náhornej plošine a v pralesoch však sťažujú evanjelizačnú činnosť. Stále tu chýba dostatok domácich kňazov, ktorí sú nosnou silou cirkevného zriadenia a stále je potrebná treba pomoc zvonku. Preto tu má misijná Kongregácia pre evanjelizáciu národov pomerne veľa apoštolských vikariátov.

Zemepisné, poveternostné a hospodárske podmienky v tejto rôznorodej krajine sťažujú normálny priebeh evanjelizácie. Peru je typickým územím pre novú evanjelizáciu, iba v amazonskej časti – v pralese – ešte existujú stratené skupiny, ktoré potrebujú prvú evanjelizáciu. Pracuje tu veľa pomocných síl. Okrem misionárov z povolania, sú tu diecézni kňazi z Európy, ktorí sem prichádzajú na niekoľko rokov. Pomaly vzrastá počet domácich povolanií a vedenie Cirkvi prechádza do ich rúk. Počet území pod misijnou správou však ukazuje, že tento proces pokračuje.

Najvyšší vrch Peru - Nevado Huascarán 6768 m.n.m.

Pozostatky močickej kultúry

V Peru sa sútokom začína najdlhšia rieka sveta - Amazonka

Tri rovnaké vertikálne pruhy červenej (pri žrdi), bielej a červenej farby s erbom v strede bieleho pruhu. Erb pozostáva zo štítu nesúceho vikunu (symbolizujúcu faunu), strom chinínovníka (zdroj chinínu, symbolizujúci flóru) a žltý roh hojnosti, z ktorého sa sypú peniaze (označujúci minerálne bohatstvo). Červená pripomína krv vyliatu za nezávislosť, biela označuje pokoj.

Základné informácie:

Oficiálny názov: República del Perú

Motto: Pevný a šťastný pre úniu.

Vznik: 28. júl 1821 (Španielmi uznané 14. augusta 1879)

Hlavné mesto: Lima (najväčšie mesto)

Úradný jazyk: španielčina a kečuánčina

Štátne zriadenie: demokratická republika

Najvyšší bod: Nevado Huascarán
6768 m.n.m.

Počet obyvateľov: 29,496,000
(odhad 2010)

Rozloha: 1,285,216 km²

Susedia: Ekvádor, Kolumbia, Bolívia, Brazília, Čile

Vierovyznanie: katolíci 81,3%, evanjelici 12,5%, ostatní 3,3%, neznáme alebo žiadne 2,9%

Obyvateľstvo: Indiáni 45%, mestici 37%, bieli 15%, čierni a ostatní 3%

Oficiálne platidlo: Nuevo Sol

Priemerná dĺžka života: muži 68 rokov, ženy 73 rokov

Slovenskí verbisti v Ríme

Prípravil: P. Jakub Rajčáni, SVD

Netradičný pohľad na zasnežené Kolégium, február 2012

Srdečne vás pozdravujeme z Ríma, samého srdca Cirkvi ako aj administratívneho centra Spoločnosti Božieho slova. Tento rok sme sa tu z Božej prozreteľnosti zišli naraz až šiesti Slováci. Ak sa nemýlim, je to tu najväčšia „slovenská“ komunita, čiže najväčšie sústredenie slovenských verbistov na jednom mieste, pravdaže mimo Slovenska.

Súčasne je táto komunita aj trochu zvláštna, lebo jej šiesti členovia patria do štyroch rôznych provincií. Verbisti totiž spolu s misijným určením menia svoje členstvo z jednej provincie na druhú, a teda nie sú v misiách len dočasne „vypožičaní“ či na výlete. V konečnom dôsledku máme spoločné jedine to, že bývame v rovnakom dome — Kolégiu Božieho Slova, ktoré je sídlom generálneho predstaveneho a jeho spolupracovníkov. Okrem toho má každý z nás svoje vlastné poslanie: úrad či skôr službu v správe Spoločnosti, chod

domu, štúdium a podobne. V krátkosti by som vám rád o každom z nás napísal. Začnem od toho najskôr narodeného až po toho najmladšieho.

V Kolégiu Božieho Slova žije okolo 80 spolubratov rôznych národností

P. Milan Bubák. Pochádza z Paty. Je známy z Vatikánskeho rozhlasu, ale mnohí si ho pamätajú hlavne kvôli jeho kázňam z Univerzitného pastoračného centra, kde pôsobil ako správca. Po dobu šiestich rokov vykonával v SVD na celosvetovej úrovni funkciu koordinátora pre Spravodlivosť, pokoj a integritu stvorenstva (JPIC). Je členom sloven-

skej provincie vyňatým pre službu v správe Spoločnosti. Táto misia sa pomaly končí a čaká ho nová. K jeho záujmom patria počítač, kutilstvo či rekreačné športy.

Br. Roman Prcúch. Pochádza z Považskej Bystrice. V Ríme je najdlhšie, od roku 2003 a predtým bol ešte 2 roky v komunite v Nemi, asi 30 km od Ríma. Roman je misijným bratom, zasväteným rehoľnými sľubmi. Jeho terajším poslaním je práca na vrátnici generálneho domu. Je členom rímskej komunity, ktorá je osobitnou jednotkou nezávislou na talianskej provincii. Vo voľnom čase sa rád venuje svojej záhradke, ktorá sa pýši kaktusmi, agávami, aloami a inými sukulentami.

P. Ondrej Pešta.

Pochádza zo Slovenskej Vsi. Po vysviacke bol poslaný do Bolívie, kde pracoval 7 rokov. Aj v súčasnosti je členom bolívijskej provincie. Do Ríma prišiel pred rokom študovať biblickú teológiu na Pápežskej univerzite sv. Tomáša (ľudovo „Angelicum“). Okrem štúdia rád počúva hudbu, fotografuje či pozerá filmy.

Br. Ján Mojš. Pochádza z Ružomberka. V Ríme je od roku 2006. Janko je druhým „riadnym“ členom samostatnej rímskej komunity a momentálne aj členom

domovej rady. Je rehoľníkom, misijným bratom a v Ríme má na starosti fotografický archív SVD, nákupy pre dom atď. Jeho záľubou je fotografovanie, z ktorého má urobený aj oficiálny diplom. Teší ho tiež starostlivosť o kvety, skleník a naše autá.

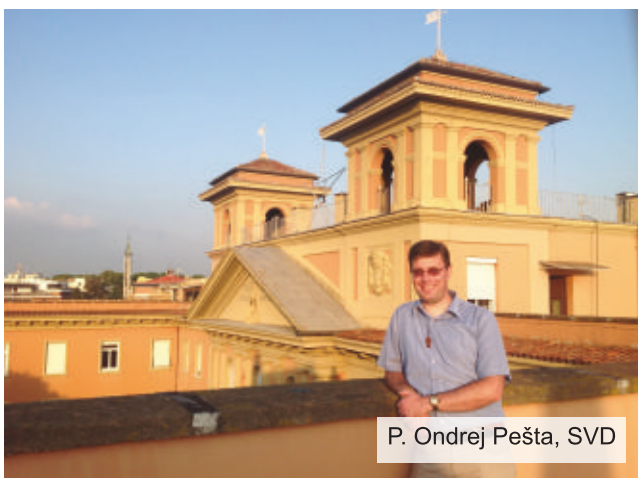
P. Marek Vaňuš. Narodil sa a vyrastal v Nitre pod Kalváriou. Je v Ríme už na druhom študijnom pobyte. Študuje biblickú teológiu v Pápežskej Gregorovej univerzite (ľudovo „Gregoriana“). Súčasne aj vyučuje exegézu Nového zákona na Teologickej fakulte Trnavskej univerzity. Je členom slovenskej provincie SVD. Medzi jeho záľuby patrí štúdium, šoférovanie,

P. Milan Bubák, SVD

Br. Roman Průch, SVD

P. Ondrej Pešta, SVD

Br. Ján Mojš, SVD

sprevádzanie hostí po Ríme, turistika a iné.

P. Jakub Rajčáni. Je rodený Petržalčan, začlenený do japonskej provincie. Časť svojej formácie a štúdia teológie absolvoval v Japonsku, kde strávil dohromady 7 rokov. Do Ríma prišiel tento rok. Na inštitúte zvanom Accademia Alfonsiana študuje z poverenia svojich predstavených morálnu teológiu. Vo voľnom čase sa venuje hudbe (hrá na organe, na klavíri, spieva...) alebo štúdiu cudzích jazykov.

Ako vidíte, každý z nás má svoje osobitné poslanie, záujmy či náplň práce. Napriek svojim povinnostiam v administratíve či štúdiu, ktoré je už samé o sebe „misiou“, sa venujeme v rámci svojich možností aj pastoračným aktivitám mimo domu. Podľa potreby slúžime sv. omše pre niektoré komunity rehoľných sestier či vypomáhame v talianskych farnostiach, najmä na veľké sviatky. Ak sa dá, snažíme sa tiež zúčastňovať na živote Slovenskej katolíckej misie v Ríme, ktorá sa schádza každú nedeľu poobede na slávenie Eucharistie po

slovensky. Nedávno, na Misijnú nedeľu, sme členov tejto slovenskej komunity pozvali pre zmenu k nám do Kolégia a po sv. omši sme im priblížili situáciu v misiách i svoje vlastné skúsenosti. V cudzom svete vždy dobre padne počuť svoj rodný jazyk...

Na záver by som vám ešte rád priblížil situáciu v našom rehoľnom dome v Kolégiu Božieho Slova. Počiatky tohto objektu siahajú až do dôb nášho zakladateľa, ktorý do Ríma poslal študovať prvých troch spolubratov. Táto spočiatku malá komunita sv. Rafaela sa v septembri 1928 presunula do nového objektu, kde sídli dodnes. Dom bol samozrejme medzitým už rekonštruovaný. Hlavnou funkciou nášho Kolégia je byť sídlom generálneho predstaveného, jeho rady a iných spolupracovníkov.

Po druhé, je to tiež miesto pre našich spolubratov, ktorí prichádzajú na vyššie štúdiá, takže je nás tu všetkých spolu asi 80 verbistov. Tu vedieme svoj rehoľný život. Tu sa pripravujeme na návrat do svojich provincií. Odtiaľto dochádzame každý na svoju univerzitu podľa príslušného zamerania.

Keď čítate tieto riadky, je medzi nami ďalší Slo-

vák, **P. Peter Dikoš**, ktorého misiou má byť náročná práca v medzinárodnej správe našej Spoločnosti. Chceme vás poprosiť o modlitby za nás siedmych, za náš apoštolát a za ľudí, ku ktorým sme alebo v budúcnosti budeme poslaní.

Arrivederci a Roma! (Dovidenia v Ríme!)

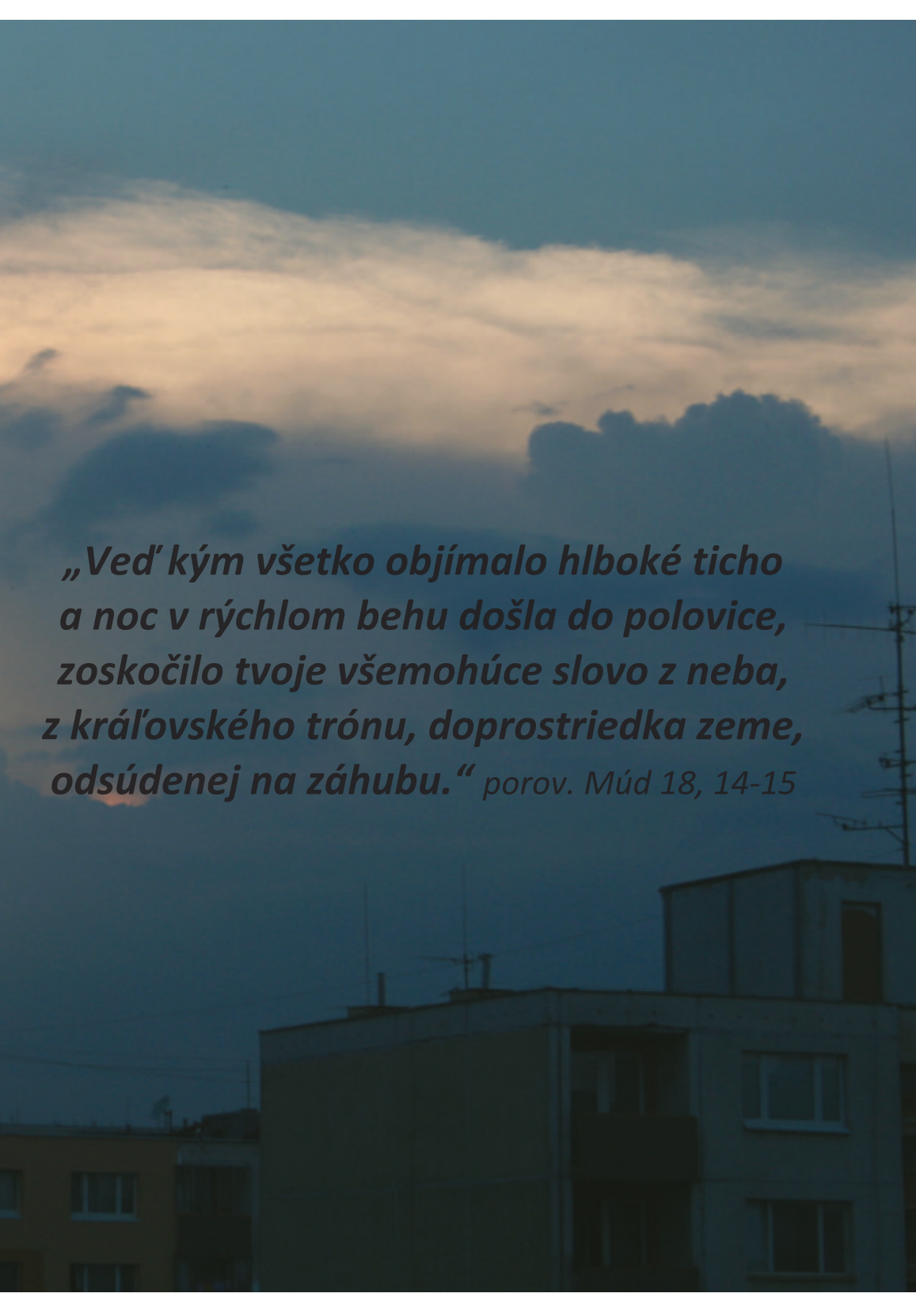

P. Marek Vaňuš, SVD

P. Jakub Rajčáni, SVD

*„Ved' kým všetko objímalo hlboké ticho
a noc v rýchlom behu došla do polovice,
zoskočilo tvoje všemohúce slovo z neba,
z kráľovského trónu, doprostriedka zeme,
odsúdenej na záhubu.“ porov. Múd 18, 14-15*

Pred svetlom Slova ...

Drahí priatelia, vedzte, že na vás v dobrom spomíname. Náš novicmajster P. Baráth i P. Vagaš nás prijali s veľkou láskou a ochotou. Po príchode do noviciátu nás oslovilo nádherné dedinské prostredie, kde nechýbali mačky, pes, zajace a ani barany.

Náš dobrý novicmajster bol už od nášho príchodu vyzbrojený obrovskou trpezlivosťou, ktorá nám neraz pomohla v našich, dajme tomu, zlyhaniach. Po nutnom integrovaní sa do prostredia a programu nás prišiel navštíviť páter provinciál pri tejto

príležitosti sa konala aj nami dlho očakávaná, slávnostná obliečka.

Páter novicmajster nám vždy dokáže s obdivuhodnou ochotou odpovedať na všetky naše otázky počas prednášok, kde sa dozvedáme stále viac a viac o našej Spoločnosti a duchovnom živote, ktorý je tak veľmi dôležitý pre naše budúce povolanie. Zbližovanie sa s Bohom za jeho pomoci je pre nás veľkým darom.

Od prvého nášho noviciátu nás páter Baráth veľkodušne a srdečne vyzýva k tomu, aby sme jedli koľko vládžeme, za čo sme mu veľmi vďační a svoje taniere si nakladáme takmer kopcovito.

Medzi nezabudnuteľné chvíle, ktoré

Na výlete s veriacimi z Vidinej

nám ostanú vpísané v srdciach, určite patrili prvé stretnutia v „teréne“ (pri práci) s pátrom Vagašom. Nesmieme zabudnúť na prednášky s ním - nemenej poučné ako i zábavné.

Počas opravy fasády sme sa naučili zložiť a bleskovo rozložiť lešenie. I zabíjačka, ktorá nasledovala o niekoľko dní neskôr v nás zanechala hlboké stopy.

Obrovskú pomoc, ktorá sa nám pre potešenie tela i ducha neustále dostáva sú láskavé srdcia veriacich, v ktorých sa radosť a láska pretavujú vo výborné koláče – nepochybne majstrovské dielo ich kuchárskeho umenia.

Medzi radosti, ktorými nás dennodenne zahŕňa náš Trojjediný Boh, patrí aj spoločenstvo ľudí – starších aj mladších, ktorí nám dokážu s láskou venovať svoj vzácny čas (a my sa snažíme o to isté smerom k nim). Spoločne tak objavujeme krásne zážitia okolia Lučenca, či už na bicykloch alebo za pomoci vlastných nôh.

Listy sme už dohrabali a tak vám jeden posielame.

Za vaše modlitby ďakujú novici Juraj a Matúš.

Pod vedením P. Vagaša, SVD

Tento noviciát sa môže tešiť z krásnej mozaiky celý rok

Brat Severin

Spracoval: Tomáš Gerboc, SVD
Foto: Severin Parzinger, SVD

Severin Parzinger, SVD sa narodil v Bavorsku, v malom meste Chiemsee, ležiacom uprostred jazera. Má jednu sestru a dvoch bratov. Základnú školu i gymnázium navštevoval v rodnom meste. V šiestich rokoch začal hrať na klavíri a v deviatich na husliach. Stretli sme sa s ním v Írsku na našom jazykovom kurze. Keďže jeho skúsenosti laického misionára boli zaujímavé, rozhodli sme sa s ním urobiť rozhovor do nášho časopisu.

Po strednej škole si neuvažoval, že by si chcel študovať na univerzite?

Ani veľmi nie. Pred skončením gymnázia som rozmýšľal o službe v armáde. Chcel som byť vojakom. Neskôr som začal uvažovať, že chcem mať nejakú skúsenosť s pomocou iným v zahraničí. Napísal som niekoľko listov do viacerých organizácií, ktoré sa venujú pomoci v sociálnej oblasti. Keďže Spoločnosť Božieho Slova bola jednou z nich, stal som sa misijným dobrovoľníkom.

Čo bolo pre teba nápomocné pri rozhodovaní ísť na misie v rámci spolupráce s SVD?

Bol to prístup a príprava. Oboje bolo zaujímavé a profesionálne. Prvým krokom, po mojom kontaktovaní, bol

víkend v komunite. Tam som mal možnosť spoznať, čo je to SVD, ako funguje a pracuje, ako sa zaoberá misiami. Zaujali ma sociálne aktivity a priama pomoc. Príprava pozostávala zo šiestich alebo siedmich stretnutí počas víkendů. Posledné stretnutie bolo dvojtýždňové a bolo tesne pred odchodom na misie. Každé stretnutie bolo na inom mieste, a tak som mal možnosť spoznať aj naše domy. Okrem toho som mal možnosť nahliadnúť do spirituality SVD, do jej dejín a dozvedieť sa niečo viac o svätých a blahoslavených Spoločnosti. Bonusom k tomu všetkému bolo zažívanie čara komunitného života.

Ako by si v krátkosti zhrnul program prípravných stretnutí?

Program mal tri základné oblasti, ktoré smerovali od misionárov k ľuďom a žiadali: modliť sa, žiť a pracovať s ľuďmi. Naučiť sa tomuto bolo veľmi dôležité.

Prečo si sa rozhodol ísť na misijnú skúsenosť ako dobrovoľník do Bolívie?

Keď som sa rozhodol, že definitívne pôjdem ako dobrovoľník na misie, dostal som otázku, kam by som chcel ísť. Aká by to mala byť krajina, aký kontinent. Talenty, schopnosti a zručnosti zohrali pri výbere svoju rolu. Otázka: čím by som mohol ja napomôcť misiám, bola asi najdôležitejšia. Avšak pri výbere krajiny nešlo len o moje rozhodnutie. Napomohol fakt, že v Bolívii bolo viacero spolubratov z Nemecka. Ja sám som mal nejakú predstavu o pomoci vo farnosti: ak by to bolo možné, chcel som spolupracovať v škole ako učiteľ hudby, poprípade na nejakých hudobných projektoch. Jedinou podmienkou, ktorú som mal bolo, aby ak pôjdem do južnej Ameriky, nech to nie je Brazília, portugálčinu som sa nechcel učiť.

Kedy si teda odišiel do Bolívie?

Odstesoval som v septembri 2008.

Aká bola náplň tvojej misijnej pomoci? Na čom všetkom si spolupracoval a v čom si sa angažoval?

Najskôr bola mojou prácou španielčina. Učil som sa nový jazyk. Niečo som sa naučil už doma v Nemecku, ale to boli ozaj len základy. Najťažšia pre mňa bola gramatika. Asi po troch mesiacoch som konečne odišiel do farnosti, kde som mal pôsobiť. Naďalej som sa učil jazyk.

Čo bolo prvé, čím si sa zaoberal?

Ak chceš pracovať vo farnosti, medzi ľuďmi, musíš ich spoznať. Musíš spoznať ich život, podmienky, spôsoby, mentalitu. Po oboznámení sa s týmto som začal vypoмаháť vo farnosti.

Aká bola tvoja práca vo farnosti? Čo všetko obnášala?

Šlo predovšetkým o prácu s deťmi a mládežou. Pripravovali sme mladých na pomoc starým a chorým ľuďom. Mladí navštevovali chorých a pomáhali im s drobnou prácou. Títo ľudia boli pre svoju chorobu alebo postihnutie mimo spoločnosť. V podstate som však vypoмаháť vo všetkých oblastiach, ktoré boli vo farnosti potrebné. Po deviatich mesiacoch sa ma opýtali, či by som nechcel pôsobiť aj vo vedľajšej farnosti, kde bola hudobná škola. Tak som začal navštevovať aj vedľajšiu farnosť, tiež verbistickú. Niekedy to bolo celkom zábavné, niekedy aj náročné. Víkend som strávil vo farnosti, pondelok, stredu a piatok v hudobnej škole, utorok a štvrtok opäť farnosť. Veľa som cestoval. Skoro každý deň. Dedina bola asi 40 km od tej mojej.

Ako si cestoval?

Normálne autobusom. Ak bolo všetko v poriadku, teda počasie a auto-

Z Kvetnej nedele

So zborom, ktorý viedol

bus, cesta trvala asi hodinu. Ale ak prišlo zlé obdobie, trvalo to i 3-4 hodiny. A okrem toho sa pritrafilí nejaké dopravné nehody alebo pokazený autobus. Miestami to bolo humorné, miestami náročné.

Pokračuje hudobná škola aj naďalej?

Ani nie. Po mojom odchode zanikla.

Mal si nejakú obľúbenú činnosť alebo obľúbenú prácu?

Myslím, že som si nejakú špeciálne nič neobľúbil. Mal som rád pestrosť, teda kombináciu viacerých činností. Učenie v škole, stretnutia s mladými, s deťmi. Koncom môjho pôsobenia v Bolívii som už viac času strávil v hudobnej škole ako vo farnosti. Vtedy som už do farnosti prichádzal len na víkend. Nie jednotvárna práca, ale skôr pestrosť mi vyhovovala viac. U nás sú deti skôr plaché. V Bolívii nie. Nemajú problém k tebe dôjsť a hrať sa s tebou. To bolo pekné. Môžem povedať, že som mal rád všetky činnosti.

Ako dlho si ostal v Bolívii?

Pôvodný plán bol ostať v Bolívii jeden rok. Ale potom, asi po niekoľkých týždňoch v Bolívii som si uvedomil, že jeden rok je málo. Povedal som si, že ostanem dva roky. Definitívne

rozhodnutie prišlo niekedy v máji 2009. Rozhodol som sa ostať do mája 2010. Spolu to bolo 20 mesiacov.

Kedy si sa teda vrátil späť domov?

V máji 2010. Odchod z Bolívie bol ťažký a veľmi emotívny. Nastala pre mňa veľká zmena - sociálna, kultúrna i klimatická.

A kedy si sa rozhodol, že vstúpiš do Spoločno-sti Božieho Slova?

Počas „dobrovoľníckych príprav“ na misiu som si uvedomil, že by som raz chcel byť kňazom. Nikomu som však o tom nepovedal. Bolo to len moje uvažovanie. Moja túžba. Počas pobytu v Bolívii som si uvedomil, že potrebujem komunitu. Po návrate z Bolívie som si bol naďalej vedomý toho, že by som chcel byť rehoľným kňazom, lebo som vnímal, že potrebujem komunitu. Vedel som však, že nechcem vstúpiť do SVD.

A to už prečo?

Všetko bolo v poriadku. Ľudia – rehoľníci boli veľmi otvorení a priateľskí. S mnohými sme si vytvorili pekné vzťahy. No zdalo sa mi, že spirituálny život bol strohý a chladný. I preto som skôr premýšľal o mníšskom, kontemplatívnejšom spôsobe života. Hľadal som. Spoznával. Navštívil som niekoľko rehoľných komunít. Pozoroval život. A vždy som si nakoniec povedal: „Nie, to nie je moja cesta.“ Navštívil som i kontemplatívnejšie komunity. Tam bolo duchovných impulzov viac, avšak, niekedy sa mi zdalo, že až príliš na to, aby som ich dokázal reflektovať, prijať a žiť. Bolo to na mňa mnoho. Navyše, túžil som po misijnej skúsenosti, po blízkosti ľudí, po práci s nimi, a tak sa mi niekedy život v týchto komunitách zdal príliš ďaleko od toho

života „vonku.“ Uvedomil som si, že potrebujem čas pre seba, čas ticha a modlitby, kontemplácie, ale taktiež i ľudí okolo, s ktorými by som mohol prežívať svoju vieru. Zistil som, že by som asi nechcel a ani nedokázal prežiť celý svoj život v jednej a tej istej komunite.

A akým obratom si sa teda opäť dostal k SVD?

Noooo, všetky kongregácie som vylúčil a ostala len jedna - Spoločnosť Božieho Slova. Tak som vstúpil do SVD. Na začiatku novembra 2010 som začal trojmesačný postulát. Normálne by to malo byť šesť mesiacov, ale nakoľko ja som mal skúsenosť z Bolívie a môj spolupostulant podobnú skúsenosť z Konga, kde bol taktiež ako laik cez SVD, predstavení usúdili, že tri mesiace postačia. Postulát sme mali v Steyli. Následne sme 2. februára 2011 začali noviciát v Berlíne. Prvé sľuby som zložil 14. februára 2012, opäť v Steyli, kde bolo v tom čase stretnutie celej provincie. Bola to pekná príležitosť na zloženie prvých sľubov. Spolubrat, ktorý bol so mnou v postuláte i noviciáte síce dokončil so mnou noviciát, avšak sľuby neskladal. Moja rodina, mnohí moji priatelia a spolubratia z provincie boli so mnou v Steyli. Bola to nádherná slávnosť.

Po prvých sľuboch si mal voľno. Čo teraz ďalej?

Chystám sa na štúdiá filozofie a potom teológie vo Viedni. Medzitým mi predstavení dali možnosť ísť študovať angličtinu do Írska.

Ako si predstavuješ svoju prácu? Chcel by si sa vrátiť do Bolívie?

Samozrejme, že by som sa tam chcel

vrátiť. Navštíviť spolubratov, ľudí, známe miesta. Či by som chcel ale niekedy v budúcnosti pôsobiť ako misiónár v Bolívii? To neviem. Skôr asi nie ako áno. Som otvorený aj pre iné miesta a pre inú prácu. Možno Afrika... Chcel by som mať i inú skúsenosť v pastorácii. Ale myslím si, že by som nechcel byť učiteľ alebo profesor na univerzite.

Keďže sme členovia Spoločnosti Božieho Slova, na záver ešte jedna otázka. Aká je tvoja najobľúbenejšia časť alebo citát z Biblie?

Pfúú! Mám ich mnoho. Len jednu! Tak potom asi prológ od apoštola Jána. Veľakrát som sa ho snažil meditovať. Čítam ho každý deň a som ním veľmi fascinovaný. Predovšetkým časťou, kde sa spomína, že Boh je tak blízko pri nás, že je medzi nami. Veľký Boh, ktorý nie je kdesi ďaleko, vo vesmíre, niekde, kde ho nemôžeme vidieť. On je blízko nás, je medzi nami!

Severín, prajeme Ti v Tvojom ďalšom rehoľnom živote veľa šťastia a ďakujeme za rozhovor. God bless you :)

Prvé sľuby

Misijné sestry na Kalvárii v Nitre

Prípravila: Sr. Mária Magdaléna, SSps

Nitra je krásne historické mesto Slovenska a zároveň mesto študentov. V Nitre nájdeme Nitriansky hrad – sídlo diecézneho biskupa; Židovskú synagógu, Zobor s jaskyňou sv. Svorada a mnoho ďalších pamiatok. Na jednej z týchto pamiatok – Nitrianskej Kalvárii sa nachádza kláštor Spoločnosti Božieho Slova – verbistov, kde majú svoju malú komunitu aj Misijné sestry služobnice Ducha Svätého (SSps).

V Nitre žijú spolu „traja súrodenci“ – Spoločnosť Božieho Slova – verbisti, Misijná kongregácia služobníc Ducha Svätého – modré sestry a Misijná kongregácia služobníc Ducha Svätého ustavičnej poklony – ružové sestry. Tvoríme spolu malý Steyl. Pomáhame si navzájom, stretávame sa, a tak tvoríme jednu Arnoldovu rodinu.

Dôvodom pre vznik komunity bola potreba pomoci spolubratom verbistom s bežnými prácami. Komunita vznikla hneď po páde komunizmu v roku 1991. Sestry v komunite pomáhali verbistom pri práci v kuchyni. Neskôr, keď už mali viac starších a chorých pátrov, začali tam sestry pracovať aj v zdravotníctve.

Dnes vypomáhame so zásobovaním kuchyne, pomocnými prácami v kuchyni a v exercičnom dome. Prichádzame k pátrom, ktorí sa vracajú z cesty a spolu sa delíme o naše radosti a aj starosti.

Tvoríme medzinárodnú komunitu, čo je samozrejmosťou v Misijnej kongregácii. **Sr. Katarzyna** pochádza z Poľska. V komunite je predstavenou a má na starosti zásobovanie kuchyne a ešte mnoho iných prác pre verbistov. Na Kalvárii je „dievča pre všetko.“ Sr. Katarzyna

robí nákupy aj pre naše ružové sestry. Okrem toho v popoludňajších hodinách pracuje na Orechovom dvore s deťmi z rodín, ktoré sú slabšie finančne situované.

**Aj život malej
komunity môže
mať veľké
miesto v Božom
pláne**

Sr. Lýdia je najdlhšie v tejto komunite a už dlhé roky spolupracuje s verbištami. Vypomáha v exercičnom dome - pri obsluhovaní v jedálni, upratovaní, udržiavaní exercičnej kaplnky a všetkého potrebného pre ľudí, ktorí sa zúčastňujú exercícií. Snaží sa, aby ľudia prichádzajúci na exercície, mali príjemný pobyt na Kalvárii. Tiež vypomáha v kuchyni a v práčovni.

Sr. Katarzyna, SSps pri práci s deťmi

Sr. Mária Magdaléna je služobne najmladšou členkou komunity, pretože prišla do komunity posledná. Pracuje ako provinciálna ekonómka v provinciálnom dome Misijnej kongregácie služobníc Ducha Svätého v Ivanke pri Nitre. Tam každý deň dochádza. Po pracovnej dobe, keď prichádza na Kalváriu, snaží sa zapojiť do domácich prác v kuchyni a stará sa aj o omšové prádlo v kaplnke pre pátrov. Každú nedeľu chodíeva na apoštolát do Ústavu pre výkon trestu a odňatia slobody pre odsúdené ženy v Nitre na Chrenovej, kde pripravuje spolu so ženami liturgiu. Navyše sa snaží s nimi viesť rozhovory, prehĺbiť ich vieru a pomáha im nájsť zmysel života.

Sr. Lýdia, SSps pri práci v jedálni

Sr. Mária Magdaléna, SSps v ženskej väznici

Hľadáš svoje povolanie, buď vnímavý

Spracoval: Milan Toman, SVD

Bolo to určite v nedeľu, keďže sa práve čítali farské oznamy. V príbehu môjho povolania zohrali dôležitú úlohu. Keď sa Pán prihovára skrze vnuknutia svojho Svätého Ducha, nepotrebuje burácať bleskami, spraviť víchricu a zakričať z neba silným hlasom. Ani nemusí posielat anjelov, ktorí by v nás len vyvolali zbytočné rozpaky, ako je to často opisované vo sv. Písme. Boh sa neraz prihovára cez situácie bežného dňa, hlasom pomerne tichým, ale pre pripravenú dušu jasne vnímateľným.

Ide o realitu každodenného života. V nasledujúcich riadkoch chcem upriamiť tvoju pozornosť na dôležitosť vnímania Božích vnuknutí, nie len v otázke povolania, ale celkovo v našom duchovnom živote. Ak by som v danej chvíli odišiel z kostola ešte pred oznamami, alebo sa rozhodol ich ignorovať a radšej uvažovať nad tým, ako strávim nedeľné popoludnie, kto vie, ako by to celé dopadlo. I keď viem, že Pán je dostatočne kreatívny, veď on je Duch tvorivý a nejak by si už poradil.

Prenesme sa teraz späť do kostola Preblahoslavenej Panny Márie vo Vrábľoch. Čiže, bola nedeľa a sv. omša sa chýľila ku koncu. Ako už býva zvykom, oznamy o pastoračných akciách sa vyhlasujú na záver, a aj tentokrát patrilo posledný oznamo akcii,

každoročne organizovanej tímom Pastoračie povolaní na Slovenku, „Ktosi ťa volá“. Aký lákavý názov pre človeka, ktorý v danej chvíli (vlastne už dlhší čas) intenzívne premýšľa nad svojím povolaním a čaká odpoveď. Ako hlboko sa tento oznam vryl do mojej duše, ktorá denno-denne prosila Pána o nejaké svetlo, či zázrak, ktorý by mi ukázal jasnejšiu cestu v mojom povolaní. Priznám sa, že už som to pomerne vzdával a bol som v tom čase frustrovaný z neistoty, či množstva reholných spoločností, do ktorých by som určite hneď vstúpil, ak by som vedel, že to chce odo mňa Boh. Mal som strach, že sa rozhodnem nesprávne, a cítil som neistotu, či vôbec Boh odo mňa chce, aby som žil zasväteným životom. A zrazu počujem slová: „Ktosi ťa volá“, povedané veľmi ticho. Ako keby stál niekto pri mne a pošepol mi: „Mal by si ísť na to stretnutie, mož-

no tam nájdeš to, čo hľadáš.“ V tej chvíli som s radosťou poďakoval Pánovi, vediac, že tento „šepot“ pochádza jedine od neho. Tomuto vnuknutiu však predchádzali dlhé modlitby s prosbou o náznak, či malé svetlo, ktoré by mi pomohlo ísť správnym smerom. Moja duša bola preto pripravená zachytiť toto volanie. Chcem tým, milý priateľu, povedať: modli sa. Boha nemusíš hľadať, Boh je tu a počúva ťa. Chce len jedno: aby si mu veril a s dôverou sa neho obrátil. On sa už o ostatné postará.

Ako však dobre vieme, nie je to len Duch Boží, ktorý nám dáva vnuknutia. Stále sú na tomto svete i duchovia, ktorí nás chcú zmiast a vzdialiť nás od Boha. V príklade, ktorý som opísal, som si bol istý, že vnuknutie je od Pána. Ako to však správne rozpoznať? Nie je jednoduché rozlíšiť zlých duchov od duchov, ktorí slúžia Bohu. Veď i sv. Pavol nás upozorňuje, že „sám Satan sa tvári ako anjel svetla“ (2 Kor 11,14). Je preto veľmi dôležité poznať pôvod vnuknutí. Návod, ako správne rozlišovať, ponúka napríklad Bill Hybels vo svojej knihe *Dopraj si prepych modlitby*, kde sa

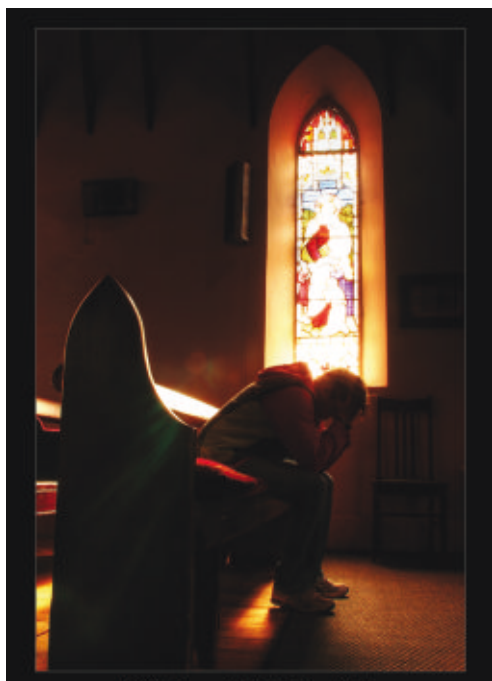
v jednej z kapitol venuje práve tejto otázke. Dáva do pozornosti tri kritériá, ktoré môžu poslúžiť pri skúmaní vnuknutí.

Prvým kritériom je, že všetky vnuknutia, ktoré prichádzajú od Boha, sú v zhode s jeho Slovom, teda Bibliou. Ak ich porovnáš, určite sa nespletieš. Ak vnuknutie odporuje Biblii, je zrejmé, že pochádza od zlého ducha. Ak teda vnuknutie neprotirečí sv. Písmu, nasleduje kritérium číslo dva a síce, že Božie vnuknutia sú často v súlade s tým, ako nás Boh stvoril. Boh je ako dirigent orchestra, ktorý vie najlepšie využiť naše danosti a talenty. Posilňuje naše prirodzené schopnosti, a potom na nich buduje. Niekedy sa nám ponúkajú vnuknutia, kedy vo svojom srdci cítíme, že by sme mali niečo robiť, k čomu v podstate nemáme žiaden vzťah, ba dokonca máme k danej činnosti nechúť. Naopak, Boh, ktorý v tebe začal niečo dobré tým, že ti dal nejaké talenty a túžby, chce, aby si ich aj správne využil a realizoval. Posledným kritériom je, že Božie vnuknutia si zvyčajne vyžadujú postoj

služobníka. V spomínanej knihe sa píše, že ak ma vnuknutie nabáda na to, aby som sa pokoril, niekomu poslúžil, alebo ho povzbudil, niečoho sa vzdal, pravdepodobne pochádza od Ducha Svätého. Málokedy by nás diabol viedol k takýmto veciam. Skôr je jeho taktikou vnukať nám myšlienky, v ktorých presadzujeme len svoje záujmy, alebo v ktorých chceme na prvom mieste slúžiť sebe.

Na záver ešte jeden príklad, alebo skôr krátka meditácia, kde môžeme vidieť všetky kritériá, ktoré sme si predstavili. Prenesme sa spolu do chvíle, keď Panna Mária povedala Bohu svoje Áno. Mária vždy konala to, čo chcel od nej Boh. Skrže jej odovzdanosť môže prísť na svet dlhoočakávaný Spasiteľ, náš Pán. Boh sa jej prihovára slovami anjela a ona sa tak stáva služobnicou Božieho Slova, ba čo viac, stáva sa jeho Matkou. Boh prichádza na svet a Slovo sa stáva Telom. Mária je pripravená prijať túto veľkú úlohu. Boh ju uchránil od dedičného hriechu a jej prirodzenosť je taká čistá, že nič nebráni tomu, aby sa mohla stať Matkou Boha: „Hľa, služobnica Pána“ (Lk 1,38). Určite to však pre ňu nie je ľahké a možno prežíva veľký strach. Mladé dievča z Nazaretu, ktoré je zasnúbené s tesárom Jozefom a zrazu prichádza niekto, kto jej hovorí, že počne a porodí Syna, no jeho otcom nebude Jozef. Mária sa pýta: „Ako sa to stane, veď ja muža nepoznám?“ (Lk 1,34). Najskôr strach zo samotného anjela, ktorý ju upokojuje a vraví: „Neboj sa Mária!“ Potom nečakaná správa o tom, že bude Matkou Spasiteľa. Ako by sme sa cítili na jej mieste?

Nebojíme sa niekedy oveľa menších úloh? No Mária sa nebojí prijať svoje poslanie. Je pre nás vzorom poníženosti a odovzdanosti. Keď Boh dáva poslanie, dáva i potrebnú milosť k tomu, aby sme toto poslanie zvládli. Mária nebude mať ľahký život, ako vieme z Písma. Jej srdce „prebodne meč“ a bude stáť pod krížom, na ktorom uvidí umierať svojho syna. Uvidí umierať Boha. No zároveň v Písme čítame o Máriinej odvahe. Je verná Bohu a ostáva pri svojom synovi do konca. Kde je Ježiš, tam je i Mária. Učme sa od nej. Ona je predsa nevestou Ducha. Nik z ľudí nemal väčšiu účasť na jeho pôsobení, ako tá, ktorá bola Duchom Svätým celkom zatónená (porov. Lk 1,35), a ktorá sa skrže Ducha Svätého stala matkou Boha. Do jej rúk vložme svoje úlohy a poslanie. Mária ich s radosťou prednesie pred trón Najvyššieho.

Z domu a zo sveta

Prípravil: Gorazd Kohút, SVD

Ako alternatívny plán sme sa rozhodli navštíviť historicky i esteticky hodnotné miesta v susednej Českej republike, konkrétne okolie hlavného mesta – Prahy. Na našich drahých doma sme pamätali pri hrobe svätého Prokopa v Sázave a hrobe svätej Zdislavy. Nádherný pohľad sa nám naskytol v chráme svätej Barbory na Kutnej Hore. Hrad Karlštejn a krásy Křivokládu nás vrátili v čase o pár storočí späť. Do reality nás opäť vrátila návšteva našich spolubratov – brata Jozefa Marka, SVD a pátra Václava Horniaka, SVD v meste Mimoň na západe Českej republiky. Napriek neľahkej misijnej práci naši spolubratia v tomto mestečku nestrácajú úsmev na tvári a radosť v srdci. I vďaka nim sme sa domov vrátili povzbudení a obohatení.

Pôvodný plán návštevy Macedónska sa síce zrealizoval iným spôsobom, ale tomu, kto z Božej ruky každú zmenu prijíma s otvorenosťou, všetko slúži k pozneseniu ducha. :)

Stretnutie s OCDS

Prípravil: Stanislav Orečný, SVD

Dňa 1. októbra 2012, na sviatok sv. Terézie z Lisieux, patrónky misií, sa väčšia časť našej bratislavskej komunity stretla s bratmi a sestrami Svetského rádu bosých karmelitánov (OCDS), ktorí sa denne modlia nielen za našu komunitu, ale za všetkých členov našej provincie. Stretnutie sme začali spoločnou sv. omšou, počas ktorej P. Igor Král všetkých povzbudil svojou kázňou. Po nej nasledovalo pohostenie a zdieľanie v priestoroch OCDS na Dobrovičovej ulici. Naším bratom a sestram zo Svetského rádu bosých karmelitánov zo srdca ďakujeme za všetky modlitby a obety. My ich tiež vkladáme do svojich modlitieb.

Zmeny v komunitě

Pripravil: Juraj Cibula, SVD

September je pre našu komunitu časom zmien a nových ľudí. Prečo? Tento rok sa od nás „odlúčili“ naši dvaja spolubratia. Milan Toman sa vzdialil do Nového Hrozenkova na Moravu a Peter Fillo sa uchýlil do provinciálneho domu na Kalvárii v Nitre. Obidvaja si „odbijajú“ nádherný čas počas celého školského roku v rámci pastoračnej praxe, ktorú musí každý z nás absolvovať. Naspäť sa nám vrátili, aj keď nie všetci, z pastoračnej praxe Tomáš Gerboc z Nového Hrozenkova a Stano Orečný z Lunika IX. v Košiciach. Volné miesta v komunitě zaplnili Juraj Begany a Matej Rainer, ktorí po skončení ročného noviciátu prišli na šesť rokov tu do Branislavy, aby zvýšili svoj intelekt a vedomosti, teda na štúdiá. Všetkým prajeme, aby sa dobre cítili a všetky svoje trápenia a skúšky vedeli prijať a odovzdať Bohu ako dar pre tých, čo to potrebujú.

Dňa 12.10.2012 sme sa pri svätej omši, ktorú celebroidal páter provinciál Ján Halama, lúčili s našim spolub-

Vpredu naši dvaja prváci: Matej Reiner a Juraj Begany

Michal Vrták, SVD v Mexiku

ratom Michalom Vrtákom. Vzajomne sme si vyprosovali veľa Božích milostí. Michal totiž odchádza v rámci študijného programu OTP na svoju misijnú skúsenosť do Mexika. V homilií sa veriacim a Michalovi prihovril rektor misijného domu, ktorý v krátkosti predstavil misijnú krajinu Mexiko. Prajeme Michalovi veľa rozhodlaní a nadšenia ohlasovať evanjelium.

P. Igor medzi nami

Drahí priatelia, po dvoch rokoch sa Vám opäť ozývam z bratislavskej komunity. Na osvieženie pamäte snáď toľko, že sa volám Igor Král a čas od vysviacky, ktorú som prijal v júni 2010 som pôsobil ako kaplán v Nitre na Kalvárii. Bol to pre mňa požehnaný čas, v ktorom sa mi dobrotivý Boh dával spoznať pri práci z deťmi, mládežou, v škole a v apoštoláte s Rómami.

Od septembra tohto roku som opäť súčasťou formačnej komunity, tento krát ako zástupca pátra prefekta, miestny ekonóm a výpomocný duchovný. Keď by som to chcel rozmeniť na drobné, určite mi Pán pripravil veľa skvelých ľudí a situácií, pri ktorých Ho budem môcť ešte lepšie spoznávať. Každá nová služba prináša so sebou aj nové výzvy a preto by som sa i naďalej odporúčal do Vašich modlitieb. Sám prisľubujem modlitbu za Vás a Vaše úmysly.

P. Igor Král, SVD

Medzinárodný festival gregoriánskeho chorálu

Pripravil: Stanislav Orečný, SVD

V Bratislave sa v dňoch 25. – 28. 10. 2012 konal IV. medzinárodný festival gregoriánskeho chorálu. Zúčastnilo sa ho 11 schol. Na otváracom koncerte sa predstavila i Schola Gregoriana „Gloria Dei – homo vivens“ z Teologickej fakulty Trnavskej univerzity. Jej členom bol aj náš spolubrat Stanislav Orečný, SVD, ktorý v tejto schole spieval dva roky.

Akolytát

Traja spolubratia, Gorazd Kohút, Patrik Páleník a Robin Joseph prijali 19. decembra 2012 akolytát. Služba akolytu, ktorú im udelil náš provinciál Páter Ján Halama, ich užšie spája s eucharistickým Kristom, ktorého môžu ako mimoriadni rozdávatelia svätého prijímania prinášať ľuďom.

Šaštín - náš výlet, naše tajomstvo

Pripravil: Juraj Cibula, SVD

V jednu upršanú októbrovú sobotu si naša komunita vyrazila do Šaštína, na pútnické miesto v záhoráckom kraji na Slovensku. To sme ani nečakali, že nám bude odhalené tajomstvo krásnej baziliky Panny Márie Sedembolestnej, ktorá je patrónkou Slovenska. O aké tajomstvo ide, to je tajomstvo. Aspoň trochu o tom, čo som si zapamätal skôr než som sa dostal do vyššieho levelu počúvania – do spánku, vám teraz prezradím. Sprevádzal nás náš spolubrat „druhý Juraj,“ ktorý tu študoval v gymnáziu. On to nemôže písať, lebo by to bolo veľmi podrobné. Ja budem stručnejší.

Na začiatku sme si pozreli chrám zvnútra. Bolo o ňom povedané veľa. Kto ma však pozná zo školy vie, že na prednáškach sa snažím byť hore a nespať, ale niekedy sa to nedá. Tak tomu bolo i tu. Pamätám si len málo, ale pocit som mal dobrý!

Každé dielo musí mať dobrý základ. Kto by to bol povedal, že táto bazilika nemá kamenné základy!? Sú z dreva! A nie obyčajného. Vlastnosťou tohto dreva je, že ak je stále vo vode, tak je ako kameň. No ak by vyschlo, celá stavba by sa mohla zrútiť. Preto je pri bazilike vybudované veľké jazero, aby tento Boží chrám nepadol a mal základy stále mokré. Tak je to aj s človekom. Keď jeho viera nebude stále obmývaná vzťahom s Bohom, tak základy vyschnú a môžeme dopadnúť veľmi zle. V našich životoch potrebujeme aj blíz-

kých, ktorí nás vedia povzbudiť a podať pomocnú ruku. To sa stalo aj tu. Tento chrám nezostal sám ani prázdny, ale chodí sem veľa ľudí s rôznymi starosťami, prosbami i vďakou. Na príhovor našej nebeskej matky našej patrónky sa tu veľa ľudí uzdravilo, veľa rozbitých rodín a vzťahov sa dalo do poriadku. O tomto sme sa na vlastné oči presvedčili v mariologickom múzeu. Ich viera bola upevňovaná a posilňovaná cez našu nebeskú matku, ktorá každého jedného z nás drží vo svojich rukách a stará sa ako o vlastného syna a dcéru. Ani my nezabúdajme na jej príhovor a vzťah k nej.

Videli sme veľa, možno viac ako pútnici, čo sem chodia a počuli sme, čo iní nepočuli. To všetko je však tajomstvo, ktoré zostáva skryté v hĺbkach

našich srdc. Aj keď sme sa tu nezúčastnili na nebeskom pokrme, v hĺbke svojich duší sme mysleli na všetkých. A aby ste si nemysleli, že sme až takí svätí, tak aj my sa potrebujeme niečím živiť. Rodina nášho spolubrata zo Senice nás veľmi dobre vykrmila za, čo im srdečne ďakujeme a vďaka patri aj tým, čo nám dovolili nazrieť do tajomstva tejto baziliky. Domov sme odchádzali naplnení na tele i na duši, plní radosti a vďačnosti Pánu Bohu za taký krásny a milostivý čas.

Veni Sancte v Trnave

Pripravil: **Martin Ligač, SVD**

Po zhruba troch mesiacoch prázdnin sa študenti Teologickej fakulty Trnavskej univerzity, teda aj my, opäť posadili do školských lavíc. Dňa 1. októbra 2012 sme sa zúčastnili na slávnostnom otvorení akademického roku. Po príhovore dekana fakulty pátra Miloša Lichnera, SJ sme mali tú česť vypočuť si prednášku pátra Petra Dubovského, SJ, ktorej témou bola Judášova zrada. Prítomní boli zástupcovia akademického i spoločenského života. Stretnutie sme zakončili sv. omšou, ktorú celebraval otec biskup Peter Rusnák, bratislavský eparcha.

Dňa 23. októbra 2012 sme sa zúčastnili v Katedrálnom chráme sv. Jána Krstiteľa na slávnostnom Veni Sancte, ktoré bolo spojené s oslavami 20. výročia obnovenia Trnavskej univerzity. Slávnostnú svätú omšu celebraval otec biskup Ján Orosch. V homílii sa akademickej obci prihovril otec arcibiskup, vладыka Cyril Vasil, SJ, sekretár Kongregácie pre východné cirkvi.

A tento poznáte?

Zroj: horiaciker.sk

Viete prečo sa čerti boja púšťať komunistov do pekla?

Lebo sa boja, že im tam začnú budovať raj.

Umiera starý škót. Žena sa ho pýta:

„Skočím po kňaza?“

„Načo by si peniaze vyhadzovala, veď o chvíľu budem hovoriť s jeho šéfom.“

Rozprávajú sa dvaja sedemroční:

„My sa každý deň pred jedlom modlíme. A vy?“

„My nemusíme, naša mama vie variť.“

Modlitba vydatej ženy:

„Bože, daj mi múdrosť, aby som pochopila svojho muža... daj mi lásku, aby som mu odpustila... daj mi trepezlivosť pre jeho nálady... len mi nedaj silu ... lebo by som ho ubila k smrti!“

Pred kostolom mních opravuje drevený plot. Dobrú chvíľu tam len tak postáva malý chlapec a zamyslene ho pozoruje. Mníchovi to nedá a tak sa spýta: „Chlapče, chceš sa so mnou porozprávať?“

„Nie, ja tu len čakám.“

„A na čo čakáš, dieťa moje?“

„Som len zvedavý čo hovoria mnísi, keď sa tresnú kladivom do prsta.“

Na hodine náboženstva: „Petřík, povedz nám kto vidí a počuje všetko?“

„Naša teta suseda.“

Arnoldova hádanka č 7.

Prípravil: Peter Fillo, SVD

Jednu rehoľnú sestru menom Rúť, ktorá pôsobila na misiách, uniesol iný kmeň. Keď sa to dozvedeli domorodci, u ktorých pôsobila, išli za náčelníkom kmeňa, ktorý ju uniesol a prosili ho, aby ju prepustil. Boli ochotní dať za ňu ľubovoľné veci, ktoré si náčelník bude pýtať. No náčelník im povedal, že nechce žiadne veci, že má všetko, čo potrebuje. Keď ho však ďalej prehovárali, povedal im, že misionárku Rúť prepustí, ak mu ona do siedmich dní prinesie krásneho koňa. Kôň však nesmie byť ani čierny, ani biely, ani plavý, ani hnedý, ani strakatý, ani sivý... Náčelník takto vymenoval všetky farby a všetky kombinácie farieb koní, aké existujú na svete.

Domorodci povedali sestre Rúť, že

náčelníkova podmienka sa vlastne nedá splniť... Sestra sa v noci modlila a napadla jej myšlienka, ako sa môže zachrániť. Na druhý deň povedala náčelníkovi, že ak ju prepustí na slobodu, donesie mu koňa, akého žiada. Po niekoľkých dňoch po prepustení sestra oznámila náčelníkovi, že koňa má. Náčelník má podľa jej podmienok určiť deň, kedy mu ho má priniesť. Prešlo veľa rokov a náčelník nijako nemohol zvoliť deň, v ktorý by mohol koňa získať.

Otázka: Aké podmienky dala misionárka Rúť náčelníkovi, keď nemohol dostať žiadaného koňa?

Odpoveď na príklad: č. 6:

Misionár mal k dispozícii dve čierne a tri biele čiapky.

(1) Ak by mali dvaja domorodci na hlavách čierne čiapky a jeden by mal bielu, ten, ktorý by mal bielu čiapku na hlave, by hneď vedel, že má bielu, pretože boli iba dve čierne čiapky. Hneď by to povedal a vyhral by.

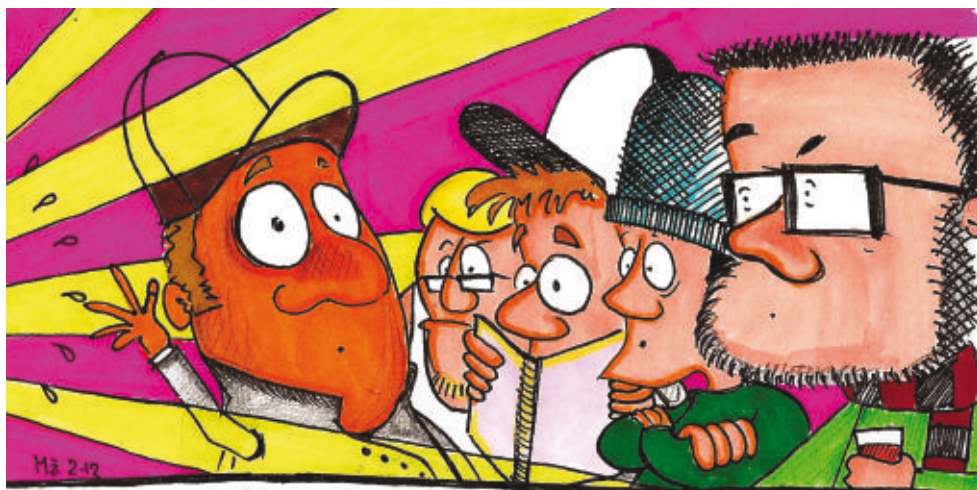
(2) Keby mali dvaja biele a jeden čiernu čiapku, jeden z tých bielych

by videl jednu čiernu a jednu bielu. Uvažoval by takto: „Keby som mal na hlave čiernu čiapku, ten tretí by hneď vedel, že má na hlave bielu (prípado 1) a hneď by povedal, že má bielu. Ale keďže mlčí, tak na hlave musím mať bielu čiapku.“

(3) Domorodec, ktorý vyhral, uvažoval takto: „Vidím dve biele čiapky. Ak by som mal ja čiernu, jeden z tých dvoch by skôr povedal, že má bielu (prípado 2), ale keďže mlčia, musím mať aj ja bielu čiapku.“

Správne odpovede zasielajte mailom na mladymisionar@gmail.com.

Zo správnych odpovedí vyžrebujeme jedného, ktorého odmeníme. Za odpoveď z predchádzajúcej hádanky sme odmenili Evu z Vrábels, gratulujeme.

AK IDE O BOŽIU VÝZVU, NEBOJME SA REAGOVAŤ PARADOXNE,
DOKONCA Z POHLADU TOHTO SVETA AŽ VELMI PARADOXNE.
VEĎ CELÁ NAŠA VIERA JE JEDNÝM VEĽKÝM DOBRODRUŽSTVOM.
(M. K. ŠPARŮ)

Naši dobrodinci

Časopis Mladý misionár, dorast i misie podporili:

Veriaci z farností: Bočany, Bukovinka, Bystré, Hruštín, Kostoliste, Krupínska, Liptovský Mikuláš, Lokca, Malacky, Námestovo, Nedožery-Brezany, Nitra, Pezinok, Rybany, Snina, Štefanov nad Oravou, Šulekovo, Teplička nad Váhom, Terchová, Trstená, Úľany nad Žitavou, Vavrečka, Veľká Hradná, Vidiná, Vrábľe; dobrodinci z celej Českej republiky; rod. Batalíková, rod. Dušičková, rod. Gerbocová, rod. Hudáková, rod. Mizeráková, rod. Tomanová, Blažena Beganyová, Bohu známa pani z Lučenca, Marta Cenkerová, Mária Jurkáčková, Ludmila Mrázová, Mária Kubranská, Mária Kulichová, Jaroslav Krchňavý, Ján Podstavek, Vladimír Rádi, Cecília Sabadošová, Štefánia Šuláková, Ita Vífazová a mnohí iní, ktorých mená z rôznych príčin nie sú zapísané v tomto zozname. Napriek tomu láska a podpora Vás všetkých sú určite zapísané v našich srdciach i v nebi. Všetkým Vám zo srdca ďakujeme.

Za všetkých našich dobrodincov bude odslúžená svätá omša 20. decembra 2012.

Ak by ste aj vy chceli podporiť našu misijnú činnosť, môžete tak urobiť šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast“ alebo na číslo účtu: **5032069988/0900**

Naša adresa:

Mladý Misionár
Misijný dom Arnolda Janssena
Krupinská 2,
851 01 Bratislava

Mail: mladymisionar@gmail.com
Web: www.mladymisionar.sk

Od piatku 19. októbra do nedele 21. októbra 2012 prebiehal v našom dome program slávenia Misijnej nedele. V piatok sme sa modlili v kostole krížovú cestu, ktorá bola obetovaná za všetkých migrantov a utečencov. Táto špeciálna krížová cesta len nedávno vznikla na Generaláte verbistov v Ríme. Do slovenčiny ju preložil a pripravil fr. Patrik Páleník, SVD. V sobotu sme sa v kostole modlili misijný ruženec, ktorý pripravil fr. Robin Joseph z Indie. Každý desiatok bol obetovaný za iný kontinent a za jeho konkrétne problémy. Nedeľa bola vyvrcholením trojdňového slávenia. Svätú omšu celebroval p. Igor Král', ktorý sa počas homílie dotýkal misijnej tematiky. Hudbou a spevom sprevádzal liturgiu zbor zoskupený pri Misijnom dome sv. Arnolda Janssen. Viedol ho Michal Sýkora. Misijné trojdné zavŕšila akadémia, ktorá sa začala eucharistickou pobožnosťou. Asi dvesto divákom sa následne predstavilo divadlo „Christoffer“ s hrou „JUNY - OR“ alebo podobnosť v praxi. Tento herecký súbor sa skladá zo študentov a pracujúcich ľudí, ktorí sa stretávajú v Univerzitnom pastoračnom centre. Stretnutie ukončilo spoločné agapé a slávnostné večery.

Text: Tomáš Baleja, SVD

Foto: Tomáš Gerboc, SVD

Sme rodinou svätého Arnol-
da Janssena, muža s veľkou
túžbou po záchrane ľudí všet-
kých národov. Sme rodinou
bratov a sestier s trvalým roz-
hodnutím žiť pre misie Ježiša
Krista. Sme rodinou ľudí mno-
hých národov s povolaním
od Boha slúžiť tým, ku ktorým
nás posielala a hľadáme nových
mladých členov našej rodiny

- mladých mužov s túžbou stať
sa rehoľným bratom alebo
kňazom zasväteným pre misie.
Viac informácií nájdeš na
stránke povolanie.svd.sk.

- mladé ženy s túžbou stať sa
misijnou sestrou alebo klau-
zúrnou sestrou zasvätenou
pre misie. Viac informácií ná-
jdeš na povolanie.ssps.sk. Pod-
mienkou je úprimnosť a pri-
merané zdravie.

Ozvi sa čo najskôr!

